

Comme Viser.

Egen Melodi.

En Gang jeg vil fremføre om tapre Løitnant Lund
Som blev til Stockholm sendt at hente Lorens Grund,
For vor Regjerings Stand,
Hvordan den skulde holdes hos os i Norges Land.

Det var en Aften silde jeg ind til Stockholm gif,
Der mødte mig en Bomsfru, som venlig saa mit Nik,
Dg spurgte om mit Navn.
Hun var Baronlins Datter, og var af Adelsstand.

Jeg svared hende venlig: "mit Navn du vide maa:
Fra Norge er jeg kommen og skal til Kongen gaa.
Mit Navn er Løitnant Lund,
Det bruges udi Norge af alle Følkes Mund."

"Jeg beder dig saa venlig du mig besøge maa,
Min Fader er ei hjemme, men er paa Nordlands-Mo,
Dg exercerer der.
Nu haan desværre for mig meget sygelig er."

Jeg takker hende venlig for hendes Tilbud fin,
"Jeg haver ikke Tider, jeg skal for Kongen ind,
Dg tale med ham saa
Om mine Expres-Breve, hvordan det mig vil gaa."

Den anden Morgen tidlig jeg mon paa Slottet gaa;
Der mødte mig en Tjener, som vinked til mig saa,
Dg spurgte om mit Navn,
"Løitnant Lund jeg hedder og er fra Norges Land".

V box 21:612

"Jeg hilser dig saa venlig ifra vor Frue god,
Om Du dem vil besøge, alt ved et Middagsmaal;
Thi Tiden er saa lang
For vores unge Fruer, som bo i Sverrigs Land."

"Er der ikke andet end Fruer i denne Gaard,
Dg Mandbesøggelser de saa saare sjældent faar,
Saa hils saa flittig ind,
Jeg skal dem vist besøge, alt om en søie Tid."

Da Kloffen tolv var slagen, jeg gif i Gaarden ind,
Der mødte mig en Kjede af smukke Jomfru'r fin.
Jeg hilset alle dem,
Nu skal de blive besøgte udaf norske Mænd.

Den skønne Jomfru Clara tog mig ved Haanden fat
Dg fulgte mig saa venlig alt ubi sit Pallads,
Hvor der tillavet var
Et Maaltid uden Rige, som de beredet har.

Jeg havde god Fornøielse, og jeg fornøied dem.
"Nu stunder det til Aften, nu maa jeg reise hjem,
Alt til det store Slot,
Jeg talter skønne Jomfruer for alt bevidste Godt."

Da svared' Jomfru Clara: "hør Du fra Norges Land
Er Du saa stolt tilmode og er af ringe Stand;
I Nat du blive maa,
Dig intet Ondt skal ramme, ei heller Ondt skal faa".

Jeg hørte om den Tale, alt om min unge Stand;
"Jeg fattig er men ærlig, hvorhen jeg gaar i Land;
Men svenske Stjoger ei
Saa snarlig mig skal narre, nu reiser jeg min Vei."

Den tredie Morgen tidlig jeg reiseferdig var,

Fra Stockholms Slot og Fæstning saa venlig Afsked tar
Jeg takker alle dem,
Som mig saa godt har undet, nu maa jeg reise hjem.

En halv Mil ud fra Staden, der mødte mig en Vagt,
Som vistnok var udsendt ifra det Fruepal,
For jeg besøgte dem,
Dg alle Stjoger kaldte, jeg fik en Løn saa slem.

Den ene hug med Sabel, alt paa min venstre Arm,
Den anden slog med Klingen, hvorover jeg blev harm,
Jeg min Pistol tog fat,
Dg skjød Kuglen i Armen, saa Sablen den nedfaldt.

Saa drog jeg ud min Sabel, og mandig med den slog,
Ved en besværlig Fægten, jeg dem paa Flugten jog,
Dg siden reiste jeg
Saa forrignfuld tilmode en lang besværlig Vei.

Det om Høsten atten hundrede og sexten var,
Jeg af en haard Fægtning al min Tid nok Minde har,
Det jeg erindre maa
Saalænge som jeg lever, en Krøbling jeg maa gaa.

En Kjerlighedsvisse.

1. Vakre Pige i din Vaar :.; i din Vaar :.;
Sig mig :.; hvor du har vær't i Nar :.; Rinden
bleg og Diet mat, Vidner om hvor du har vær't,
Sovet sødt i Gutter's Arm, Saadant gjør mig harm.

2. Dine Blikker :.; og din Sang :.; Dine :.;
Under og din Sang :.; Klæderne som sad saa net,
Haaret som du strøg saa slet, Om din Hals du
har en Krands, Naar du gif paa Dands.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

3. Huffer du under :: Himlen blaa :: Hvad
for :: Ord vi talte da :: Vi sad i en Fortrolig-
hed Og taltes med om Kjærlighed, Nu har det
gaa't som jeg har drømt, Du har mig forglemmt.

4. Hvor er Ringen :: som du fik :: Da vi ::
ud i Lunden gif, :: Hvor er Baandet som blev
knyt, Hvor er Fæstet som blev slut', Alde du be-
lønner mig, Fast jeg elsker dig.

5. Dine brune :: Lokker smaa :: Flagrer ::
for mit Die saa :: For hver engang jeg stuer dig,
Da smiler du og ler ad mig, Da er du som en
Engel skøn, Dobbelt huld og øm.

6. Minka hvorfor :: smiler du :: Tror du ::
at jeg elsker dig :: D nei, o nei, det gjør jeg ei,
En Myrtekrands har fæstet mig, Den er noksaa
skøn, for mig, Som Forglemmigei.

7. Minka hvorfor :: græder du, :: Se jeg ::
fommer atter nu, :: Lør saa Taaren af din Kind,
Lad Sorgen gaa for Vestenvind, At din Kjærlighed
kan bli' belønt Udaf mig saa ømt.

8. Har du fæstet :: dig en Brud :: Som du ::
elske vil for Gud, :: Saa gid at hun maa elske
dig, Og udaf Hjertet inderlig, Saa din Kjærlighed
kan bli' belønt, Som Glas til Bund er tømt.

Trykt og tilkjøbs hos S. P. Hals i Hougsumd. u. a.